

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Et Øieblik, Hr. Andersen!

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 15", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 15*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-oia-txt-shoot-id4a3cdde2-8249-4c9e-8b0c-78ef3fe27754.pdf> (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 15

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Dog først et Par historiske Oplysninger, der vil være absolut nødvendige for det læsende Publikum, da jeg i dette Øieblik ikke kan skrive om den europæisk-berømte Digter *Andersen*, der nu snart vil tiltræde sit Triumftog, uden at berøre min egen ubetydelige Person. Jeg antager nemlig for vist, at Publikum for længst har glemt, eller rettere maaskee aldrig har vidst, at jeg i Aaret 1838 udgav en lille Piece, hvori jeg i Forhold til mine Evner stræbte at fastholde den bunte og brogede andersenske Digter-Existents i alle dens Krumninger, Slyngninger, Dreninger, Vridninger, Vrængninger. – I Sommeren 1840 blev da paa det kongelige Theater opført et Stykke, som hed »*En Comoedie i det Grønne*«. Dette behøver jeg nu vel ikke at erindre om; thi Stykket var af *Andersen*. Strængere Arbejder forbød mig imidlertid netop i denne Sommer at følge med den skønne Litteraturs friske Frembringelser, og jeg vilde maaskee i min isolerede Existents være forbleven uvidende om dette Stykkes Tilværelse, hvis ikke et Par af mine Bekjendtere, maaskee af Interesse for mig, eller vel snarere af Interesse for det Komiske og for at fryde sig over min Forlegenhed, havde fortalt mig, at det var til, ja at *Andersen* – det er netop *Humlen*, – havde lagt en af Personerne hele lange Tirader af min lille Piece i Munden! Dette var for meget. Det sortnede for mine Øine. Imidlertid kunde jeg dog ikke tilbageholde det Ønske at faae lidt nærmere Oplysning om, hvorledes *Andersen* havde citeret mig. Jeg havde haabet, at Theater-Directionen skulde have afkjøbt *Andersen* Stykket, – og, ubegribeligt, i Sandhed ubegribeligt: da dette ikke skete, faldt det mig dengang slet ikke ind, hvad der dog laae saa nær, at jeg kunde have kjøbt det og foræret Theater-Directionen det, ifald den ellers vilde have haft det, for om muligt at erhverve mig nogen Fortjeneste af de skønne Videnskaber, for om muligt at give et Beviis paa, at dog ogsaa Nogle veed at vurdere en Digter. Men hvad skeer: paa en anden Maade skulde mit Ønske gaae i Opfyldelse og det netop, da jeg mere og mere begyndte at opgive det, da jeg vidste, at *Andersens* Afreise med stærke Skridt nærmede sig. Jeg hensank i et stille Veemod. Jeg tænkte ved mig selv: Nu reiser *Andersen*; maaskee til Trapezunt eller F..... i Vold til R....; hvo veed om han nogensinde kommer tilbage, og dog mangler vi dette lille Stykke og deri maaskee et saa stort Bidrag til hans Charakteristik. Jeg tænkte allerede paa, at jeg vilde anmode ham gennem Avisen om at udgive det, og ligesom man ofte læser, at en tilreisende Familie anmoder Theater-Directionen om at opføre et Stykke, saaledes tænkte jeg som bosiddende Mand at være ligesaa beføiet til at anmode den bortreisende *Andersen* om at læge og dulme et længe følt Savn ved at udgive dette dramatiske Arbeide. Og dog var det maaskee godt, at jeg ikke gjorde det. Stykket vilde rimeligviis have tabt noget af det Overraskende, noget af den Duft, som det beholder, naar man veed, at intet timeligt eller jordisk Hensyn har kaldet det til Verden, men »det Poetiskes egen indre dybe Trang«. Hvad der end mere bevirkede, at jeg ønskede, at dette Stykke skulde udkomme, var, at jeg haabede deri muligen at finde en dybere Oplysning om Et og Andet, der i det Øieblik, jeg nedskrev det, ikke var mig absolut klart.